

420. Dicsőség a magas mennyeekben

Vad Péter Zsigmond

1. Di - cső - ség a ma - gas men - nyek - ben Is - ten - nek és it - ten a - lant, A föl - di a - la - csony he - lyek - ben

4 Bé - kes - ség és jó - a - ka - rat! Így é - ne - kel - nek az Is - ten - nek Az é - gi ka - rok, buz - dít - ván

7 Az é - lő - ket, kik ör - ven - dez - nek, Ez é - nek - lést meg - újít - ván.

2. Dicsőség, dicsőség az égben Istennek, ki úgy szerette
E világot, hogy szegénységben Szent Fiát eleresztette,
Hogy minket, gyarló halandókat, Kiket szomorú fogságba'
Tart vala a bűn mint rabokat, Helyheztessen szabadságba.

3. Jövel, fogadd el te magadnak E szívet, és lakozz ebben;
Ez az, amit adhatnak s adnak Híveid legszívesebben
Azért a csuda szeretetért, Amelyet hozzánk mutattál,
Midőn a mi már vesztére tért Lelkünkért alászállottál.

4. Szülj újjá, értünk ma született Jézusunk, a te Lelkessel
Ezen a néked szenteltetett Ünnepezen, s kegyelmeddel
Úgy igazgass és bírj bennünket, Hogy nyomdokid követhessük,
És e mi földi életünket Mennyeivel cserélhessük.

